

noć vodenbika

gabrijel garsija markes

Nas trojica sedeli smo oko stola, kad neko ubaci novčić u prorez i Vurlicove orgulje počeše iznova da sviraju celovečernju ploču. Uostalom, nismo imali vremena da razmišljamo o tome. Desilo se pre no što smo se mogli osvestiti gde se nalazimo i pre no što smo ponovo stekli osećanje za mesto u prostoru. Jedan od nas ispružio je ruku na šanku i opipavao (nismo videli ruku, čuli smo je), naišao je na čašu i umirio se dok su se obe ruke odmarale na tvrdoj ploči. Zatim smo se nas trojica tražili u tami i našli po zglobovima naših trideset prstiju, koji su se zgrtali na šanku. Jedan reče:

„Hajdemo.“
I mi ustasmo kao da se ništa nije desilo. Još nismo imali vremena da izgubimo prisustvo duha.

U hodniku začusmo u prolazu blisku muziku koja nam je odzvanjala ususret. Osetili smo miris tužnih žena koje sede unaokolo i čekaju. Osećali smo dugu prazninu hodnika pred sobom dok smo išli prema vratima i pre no što nas je primio drugi kiselkasti miris žene koja je sedela na vratima. Rekosmo:

„Idemo.“
Žena ne odgovori ništa. Počusmo škripanje stolice za ljuljanje, koje je popuštalo na usponu kad ona ustade. Čuli smo korake po razdešenom podu, a onda ponovo vraćanje žene kada se zaškripa udica opet i ne pade u bravu iza nas.

Okrenuli smo se. Tamo pozadi vazduh nevidljivog jutra je hladno sekaq i jedan glas reče:

„Odlaste, hoću s ovim da prođem ovuda.“
Mi stuknusmo. Glas reče opet:
„Još uvek stojite pred vratima.“
Tek sada, kada smo se uklonili sa svih pravaca i čuli glas odsvuda, rekosmo:

„Ne možemo da odemo odavde. Vodenbike su nam isključivale oči.“

Onda smo čuli otvaranje mnogih vratiju. Jedan od nas izgovorio je svoje od ostalih ruku i mi smo ga čuli kako oklevajući puži kroz tamu i zapinje za predmete koji su nas okružavali. Govorio je odnekud iz tame:

„Sigurno smo već blizu“, rekao je. „Ovde miriše na pohranjene škrinje.“

Ponovo smo osetili dodir njegovih ruku; naslonili smo se na zid, i odjek nekog drugog glasa prominu, međutim, u suprotnom pravcu.

„Možda su to kovčezii“, reče jedan od nas.
Onaj što je otpuzao u čošak, a sada disao pored nas, reče:

„To su škrinje. Još kao dete naučio sam da raspoznajem miris složenog rublja.“

Sad smo se okrenuli u onom pravcu. Patos beše mek i gladak kao utabana zemlja. Osetili smo dodir sa živom površinom kože, ali nismo više osetili zid s druge strane.

„Ovo je žena“, rekosmo. Onaj drugi što je govorio o škrinjama, reče:
„Mislim da spava.“

Telo se trzalo pod našim rukama; drhtalo je; osetili smo da se opuznulo, ali ne kao da je izmaklo našem doseg, već kao da je prestalo da postoji. Pa ipak, za trenutak, pošto smo se umirili, ukrućeni, rame uz rame oslonjeni, čusmo njegov glas:

„Ko je tu?“ reče ona.
„Mi smo to“, odgovorismo a da se nismo ni makli.

U krevetu se čuo pokret; škripa i napipavanje nogu koje su tražile svoje papuče u tami. Onda stvorismo predstavu žene koja sedi kako nas polubudna posmatra.

„Šta vi tražite ovde?“ reče ona.
A mi rekosmo:
„Mi to ne znamo. Vodenbike su nam isključivale oči.“

Glas reče da je čuo o tome. Novine su utvrdile da su tri čoveka pila pivo u zadnjem dvorištu u kojem je bilo pet ili šest vodenbika. Sedam vodenbika. Jedan od njih počeo je da peva kao vodenbika, podržavao ju je.

„Najgore je bilo to što se desilo u pozni čas“, reče ona. „Onda su vodenbike doskakutale na sto i isključivale vam oči.“

Ona reče da su to novine ustvrdile, ali da niko nije poverovao. Mi rekosmo:

„Ako su ljudi bili tamo, mora da su videli vodenbike.“

A žena reče:
„Oni su bili tu. Unutrašnje dvorište bilo je sutradan puno ljudi, ali žena je već bila uklonila vodenbike.“

Kada smo se okrenuli, žena je začutala. Opet je zid bio tu. Trebalo je samo da se obrnemo i našli bismo ga. Oko nas unaokolo, opkoljavajući nas, uvek je postojao zid. Ponovo se jedan izvuče iz naših ruku. Čuli smo ga iznova kako tapka ispred sebe, onjušivši pod kako kaže:

„Sad više ne znam gde su škrinje. Mislim da smo već drugde.“

A mi rekosmo:
„Hodi. Tu je neko pored nas.“

Čuli smo ga da se približio. Osetili smo ga pored sebe kako se uspravlja i ponovo nas je u lice pogodio njegov mlaki dah.

„Ispruži ruke onamo“, rekli smo mu. „Ovde je neko ko nas pozanje.“

Morao je da ispruži ruku; da se uputi prema naznačenom mestu, jer se trenutak docnije vratio i rekao nam:

„Mislim da je mladić.“
A mi rekosmo:
„Dobro, pitaj ga da li nas poznaje.“

On postavi pitanje. Čuli smo nezainteresovani ravni glas mladića koji reče:

„Da, poznajem vas. Vi ste oni ljudi kojim su vodenbike isključivale oči.“

Onda je govorio neki odrasli glas. Glas žene koja se, izgleda, zadržala iza zatvorenih vrata, i ona reče:

„Ti opet sam govoriš naglas.“
A dečji glas reče nepomučeno:
„Ne. Opet su tu ljudi kojima su vodenbike isključivale oči.“

Čula se škripa mandala i odmah zatim odrasli glas bliže no prvi put.

„Ovedi ih kući“, reče ona.
A dečak reče:
„Ne znam gde stanuju.“

I odrasli glas reče:
„Nemoj biti tako neuljudan. Svako zna, od one noći kad su im vodenbike isključivale oči, gde stanuju.“

Onda je govorila izmenjenim tonom kao da se nama obraća:

„Bilo je tako, naime, da niko nije poverovao u to, kao da je bila novinarska patka koja treba da povisi tiraž. Niko vodenbike nije video.“

A mi rekosmo:
„Ali meni ne bi niko verovao kada bi ih ulicama vodio.“

Nismo se micali; bili smo mirni, naslonili smo se na zid i slušali je. I žena reče:

„Ako ovaj ovde hoće da vas vodi, to je druga stvar. Najzad, niko neće obraćati pažnju na to šta će dečak da kaže.“

Dečji glas prekidao:
„Ako s ovima pođem ulicom i kažem da su to ljudi kojima su vodenbike oči iskopale, dečaci će potegnuti kamenje na mene.“

Svi na ulici kažu da se tako nešto ne može desiti.“

Za trenutak sve začuta. Onda se vrata zatvoriše i dečak ponovo progovori:

„Uostalom, baš čitam *Teri i gusari*.“
Neko nam šanu u uvo:
„Ja ću ga ubediti.“

On otpuza onamo otkuda je glas.
„To mi se dopada“, reče on. „Reci nam bar, šta je Teri ove nedelje doživelo.“

Hoće da stekne njegovo poverenje, mislili smo. Ali dečak reče:

„To me ne interesuje. Jedino što mi se dopada su boje.“
A dečak reče:
„Teri se nalazio u lavirintu!“ rekosmo mi.

A dečak reče:
„Bio je petak. Danas je nedelja, a to što me interesuje su boje.“ I to je rekao hladnim, bestrasnim, ravnodušnim glasom.

Kad se onaj vratio, rekosmo:
„Lutamo već tri dana unaokolo i još nijednom se nismo odmarali.“

A jedan reče:
„Dobro. Odmorimo se malo, ali ruke ne ispuštajmo.“

Sedosmo. Nevidljivo, mlako sunce stalo je, da nam greje ramena. Ali nas ni prisustvo sunca nije interesovalo. Osećali smo ga negde, posedovali osećaj za udaljenosti, čas, i nebeske pravce izgubili smo. Više glasova proluta.

„Vodenbike su nam isključivale oči“, rekosmo.
A jedan glas reče:
„Ovi su novine uzeli za ozbiljno.“

Glasovi iščežoše. Sedeli smo i dalje, rame o rame i iščekivali da u promicanju glasova, slika, naiđe jedan poznati miris ili jedan znani glas. Sunce je i dalje grejalo naše glave.

Onda neko reče:
„Pođimo opet do zida.“
I ostali, nepokretni, podigavši glave u susret nevidljivoj svetlini, rekoše:
„Ne još. Pričekajmo sve dok nam sunce ne stane da greje u lice.“

Preveo: Slobodan Sv. Miletić

BELEŠKA
Pripovetka „Noć vodenbika“ pripada najranijem periodu Markesovog proznog stvaralaštva, obeleženog zbirkom „Oči modrog psa“, na razmeđu četrdesetih i pedesetih godina. U istoi meri buduću maistor fantastike i realnog, ovde još pod Kalkinim uticajem (inače više pripisanim Borhesu), ostvaruje onu čudnu mešavinu panteizma, misticizma, magije i paganskog, koji čine amalgam hispanoameričkog bića u njegovim kasnijim romanima

S Sv M

proza polja

Ijubavni jadi ružice trnoružice

Ijerkar car matutinović

Naravno, ovo Trnoružica ne treba shvatiti doslovno, hoću reći, nije se uopće radilo o nekoj milovidnoj curici, zapretonoj i sklopljenoj poput školjke koja je svojevremeno kao tobože uzalud očekivala svoga viteza, a on je ipak jednoga guštaram obraslog dana stigao na svome opatjnom pastuhu i probudivši je jednim srceđapateljnim i prav' za prav nevišteškim poljupcem, odveo direktno u novi nezačarani život. (Ovdje bi valjalo iznijeti jednu sasvim neagresivnu sumnju, naime, izgleda da se ipak nije radilo o bijelom pastuhu, već o ridoj bedeviji koja je čitavu tu rittersku stvar izvela i bez koje bi vitez-kraljević bio zapravo bespomoćan. Riđodlaka bedevija je, kao što rekoh, prokročila stvar, to jest guštaram, jer takvi obrasli poduhvati i jesu za strpljive bedevije, pastusima pristaje trk i frcanje kopitama. Dakle, ta nazovi Trnoružica je zapravo u nekom smislu bila kao bedevija, i to ona na duge staze, pa se činilo da će sve oko sebe polomiti i skršiti kad bi zavijorila svojom obilnom pozadinom. Valjalo se sklanjati u kraj, jer kad bi ona opatrnula svojim bokom kakvo neoprezno muško čeljade, teško da bi upravo spomeñuti ostao imun na njene bedevijske draži. Život je pun kontrapunktova, a to su shvatili i dečki, kad su malko porasli i počeli primjećivati da osim njihovih vječito nemirnih muškića koji su sve jače bubrili i prčili se ispod uskih traperica, postoje i neke široke, uzbibane forme, neka lelujanja i ispućenja koja su se vrmzala oko njih na dohvrat ruku, a pripadala su onoj, kažimo slobodno, manje vrijednoj ženskoj gomili, to jest masi. Zato su i tu Trnoružicu privezali našoj Ružici ciljajući na to kako ona neće nikada biti otkrivena od pravog kraljevića (što bi, gramatički rečeno, bio pasivni oblik, jer biti otkriven po nekome! uvjetuje čekanje, a tko čeka pašivan, je, što opet znači da sam sebi neoprezno nabija komplekse).

A Ružica ih nije imala. Ona je široko brodila ovim sivkastim svijetom, napinjući svoja obilna jedra, dok je je krma, sastavljena od dviju jedrih polutki, enérgično drmla ulicom. Za Ružicu nije postojala takozvana muška kozmologija, a riječi masturbacija, frustracija i seksualizacija bile su joj strane kao kraljevski dvor. Ona je imala svoga Cukija, koji je, doduše, svoju kilažu sveo na potrebni minimum, ali ga to baš nimalo nije smetalo da tu i tamo planinari po bregovima i humcima svoje Trnoružice, štaviše, onako lagašan nikad se ne bi umorio, a srčekò mu je radilo ko urica, u svakom pogledu. I tako su njih dvoje živjeli ko, recimo, dva taubeka ili tólubica, i bilo je samo pitanje mjeseci kad će tu svoju izvan-serijsku, vanmatičarsku vezu zateferiti u obližnjoj općini.

Već je davno rečeno da vrag „nigdar ne spi“ i da čovjek nikad nijé dovoljno siguran da li je nekome već prije utrčala na nogostup crna mačka, otvorivši tako slobodan prolaz drugima, i da li se, kao takav, neki dotičnjak ili dotičnjakinja dovoljno na vrijeme uhvati za gumb, kad joj se ispriječi na putu kakav

zgodni crni dimnjačar. Kako i Ružica ne bi bila Ružica da nije bila trnovita, a kako je i takozvani život posut dobrano trnjem, a nešto manje ružama, prevari se i ona, Ružica. PREVARI SE UJEDE JE GUJA.

A za sve bio je kriv debatni klub. Klub, kao takav, može biti kriv za mnogo drugih stvari, ali kad je on uz to još i debatan, onda se treba držati podalje od njega. Barem je tako bilo u slučaju Ružice Trnoružice. Naravno, čitava stvar u vezi s debatnim klubom trajala je malo duže nego što se to obično u samom inicijativnom početku misli, pod tim podrazumijevam sastanke, skupove, prijedloge, protuprijedloge, potpisivanje akata, organizaciju i reorganizaciju, referendum, integraciju i dezintegraciju, dok konačno nije dragi Ružičin OUR dobio pravu dvoranu koja je upravo vapila za konstruktivnim debatama i drugim kulturnim uzdizanjem.

»U ovoj stvari, jedna stvar«, kao što reče jedan od prvih i revnih diskutanta prilikom promocije, pardon, prilikom svečanog otvaranja gore spomenute prostorije, a to je, da takav nesvakodnevni događaj treba zapečatiti takvim personalnim žigom da se dugo pamti. I tako, »u ovoj stvari jedna stvar«, ponovi gore spomenuti prvi diskutant Mili Pipavac. »a ta je, da moramo biti na liniji i nikako ne ispod opće prihvaćenog trenda. A pitam vas, drugovi, što je danas u zenitu interesa prosječnog živućeg čovjeka. SEKS, naravno. Sve oko nas puno je seksa, drugovi. Gledajte filmove, prvo što ugledate, kad ispadnete van iz poduzeća, to su oni ormarici u kojima vas neke pomno odabrane gole fotografije pozivaju da pogledate upravo taj i taj film: Golotinje ima za izvoz, drugovi, i u tom smislu nam zaista ništa ne manjka. No, pogledajte, molim vas, kakav je to tretman, kako se taj seks općenito tretira i komentira? Sve je to vulgarno, drugovi, i niško, sve je svedeno na spolni akt, molim vas ja lijepo. Pa onda te poze, kao da ništa drugo ne postoji u ovom, da tako kažemo, životu. Seksualne varijacije, i tako dalje. Znam, reći ćete, sve su to posljedice seksualne revolucije. I što sad? pitamo se. Sve bi to drugovi i drugarice, trebalo kanalizirati, sve bi to trebalo staviti na svoje pravo mjesto. Trebalo bi svemu tome dati neki prihvatljiviji ili, ako hoćete, naučni smisao. I zato predlažem, budući da u našem OUR-u imamo dosta mladih ljudi, da organiziramo seriju diskusija o seksualnosti muškoj i, naravno, ženskoj, jer ti naši mladi ljudi sasvim sigurno nisu prošli taj seksualni kurs, u školi, naravno.«

Prijedlog je bio prihvaćen s oduševljenjem, uz nesvakidašnji, upravo frenetičan pljesak. Mili Pipavac, vidno zadovoljan svojim nastupom i odjekom istoga, smiješeći se doda: »Budući da u nas, drugovi i drugarice, ne postoji feministički pokret, jer je ovdje žena ravnopravna s muškarcem, ja predlažem da za tu seriju diskusija posebno animiramo žene, kako bi one i u toj prilici, rame uz rame s muškarcem, raspravile neka pitanja ili probleme, ukoliko oni uopće postoje. A sve u prilog znanstvenoj infrastrukturi seksualnog saobraćaja.«

Kad je Ružica Trnoružica ušla u novotvorenu debatnu dvoranu, zastane joj dah u punokrvnim nje-drima: dobro osvjetljena dvorana bila je puna mačaka, a sve su bile uglavnom mlade i uglavnom milovidne, što će reći: zgodne. Ružica zauzme jednu preostalu sjedalicu, pa malo odahne od napora i tek sada ugleda da sjedi kraj jednog mladog brkajlije. »MALO VAS JE, ALI STE JUNACI«, šapne mu prijateljski i dobronamjerno, jer dečke si u dvorani zaista mogao nabrojati na prste lijeve ruke.

»I tako, drage drugarice, upravo se navršava dvije tisuće godina od početka muške prevlasti, snage i moći...«

Na ovom mjestu neodložno slijedi prekid emitiranja uvodne diskusije o ropskom periodu u kojemu su žene bile podvrgnute onoj krutoj muškoj seksualnosti, prema kojoj onih pet stotina godina robovanja pod Turcima i inim osvajačima ne znači ništa ili gotovo ništa. Kako je govornica za katedrom tek negdje na početku nove prosvijećene ere, koja era je, naravno, stvorena u prilog isključivo muškom rahatuluku, koji je, zna se, uporno manipulirao nerazvijenom ženskom seksualnošću, izmislišvi za svoj gošći nenabrojive, upravo ponižavajuće, inhibicije koje su, kao što je poznato, već učinile svoje, a najvažnije u svemu tome jest što žene, kao takve, nisu imale odriješene ruke, a da jesu vidjeli bi oni što znači bogu božje, a caru carevo; dakle, kako je govornice baš negdje oko tih općih napomena i kako nas teorijsko elaboriranje seksualnosti ne zanima toliko koliko sam praktično-seksualni amaterizam i njegove stvarne posljedice, pozabavit ćemo se malo našom Trnoružicom i njenim daljnjim aktivnostima koje su prethodile ovoj konstruktivnoj debati.

Eto tako, da ne bi ono početno kazivanje o vragu, mačkama, dimnjačarima i gumbima bilo bez veze, spomenut ću da je Ružica Trnoružica, odla-

zeći toga dana na svakodnevni posao, susrela crnu mačku si – stala kao ukopana; žute oči mačje zabujile su se u Ružicu, brkovi su se opasno kostriješili i čulo se kao neko podmuklo frktanje. Ružica Trnoružica pomisli da bi, što se njene osobne strategije tiče, bilo najbolje da malo počeka, i dočeka ne će li Nepoznat Netko presjeći taj gordijski čvor i proći prvi preko mačjeg terena. Kao da želi izazvati sudbinu, Ružica, zvana Trnoružica, oštro prekine taj oportunistički slijed misli, hrabro se osovi na amazonska stopala i prezirno odmjerivši mačje peto-banke, to jest oči, zagazi u mačju pučanju. Neka se zna da ona s tim coparijama, vračbinama, čarolijama, vračanjima i »štringanjem« nema nikakve veze.

OSVETA JE SLATKA I JA ČU JE VRATITI, zafrkta podmukla mačka, jer bilo je očito: neka se ogromna dvoonožna živina usudila obezvrijediti njen djelokrug djelovanja, a upravo taj resor, ako izuzmemo one tipično mačje djelatnosti kao lovljenje miševa i ljuveno snubljenje u februaru, podizao joj je ugled i reputaciju u njenom mačjem obitavalištu. Uostalom, KONAC DJELO KRASI, kao što će se kasnije vidjeti.

Na ovom mjestu vraćamo se ponovo u Ružičin OUR, to jest u novotvorenu debatnu dvoranu. Govornica za katedrom upravo je potegnula pitanje manipuliranja s orgazmom, tvrdeći pri tom gorljivo kako ona ni slučajno nije protiv orgazma, ali budući da postoji muški i ženski orgazam, nešto bi trebalo mijenjati u toj muškoj seksualnosti, jer NEŠTO JE ipak TRULO U DRŽAVI DANSKOJ i ovoj ženskoj frustraciji trebalo bi već jednom učiniti kraj. Konačno, muški seksualni objekt ne može penetrirati u NIŠTA i kad bi žene držale skupa i okrenule se još malo više prostituciji, kad bi je, dakle, radikalizirale, vidjelo bi se onda KOME OBOJCI A KOME OPANCI.

Govornica je imala na sebi traperice a'la dimije i jednu veoma emancipiranu bluzu, ali je, usprkos slijedim pramenovima, djelovala vrlo milovidno. Osmjehnuvši se ženskim drugaricama, ona naglašda da je ovo predavanje s diskusijom, PA IZVOLITE, MOLIM, TU SAM, PITAJTE.

Ružica Trnoružica pogleda najprije iskosa mladog brkatog, i vidjevši da ovaj ne trza, krišom pomisli kako je dobro što nije došao njen Cuki na ovaj seksualni skup, jer možda on sve ovo ne bi odmah skužio, a kako je nagao, još bi mogao štogod i onako muški laputi, a ovako će mu ona sve potanko objasniti, jer, na kraju krajeva, biti seksualno neprosvijećen danas, to je kao da živiš negdje na kraju svijeta, a oni ipak žive u svom malom iznajmljenom stančiću kraj željezničke stanice. A živjeti kraj kolodvora stvara jedan čudan osjećaj, kao da ti je svijet na dohvatu ruke. Samo kupiš kartu na blagajni i ZDRAVO DA SI BIJELI SVIJETE.

»Ovo je bila prava duhovna ševa«, trgne se iz ukorenosti brkoviti mlada i nježno se i kao nehotice osloni na amazonsku Ružičinu zor-bistu. Ona se prene iz svog bijelosvjetskog snatrenja i strelovito nasluti da se njenom Cukiju ne bi baš svidjelo ovakvo seksualno prosvjećivanje, odmakne se od brkajlije, koliko je mogla, naravno, s obzirom na svoj obujam. Uostalom, brkati mladač nije previše navaljivao, a jedan od razloga bio je i taj što se iz gledališta podigla lijepo istesana ženska prilika i uzevši riječ zasjenila prisutnost Ružičinih oblina.

»Pazite, molim vas, ja ću biti iskrena, jer jedino raskrivanjem stvari možemo poći korak dalje. Ta manipulacija s orgazmom sve je to LUK I VODA. Ja sam, molim vas, imala cijelu ergelu, da se tako figurativno izrazim. Bili su to sve sami rasni pastusi i sve je išlo kao po loju, mislim na orgazme i tako dalje. Uostalom, najbolje je muške seksualne partnere držati malo u izmaglici, u neke vrste sfumata. Nisu znali jedan za drugoga i svi su htjeli uvijek iznova otkrivati Ameriku, iako je ona bila otkrivena već od moje četrnaeste godine. Da, i onda mi najnoviji pastuh predloži neke finese za koje se ispostavi da ih imam u malom prstu, i tada se klupko počne odmatati. Pravi seksualni šok, kažem vam...«

»Ja ne bih prihvatila ovaj način diskutiranja, molim vas. Ovo nije isповijedaonica, a JEDNA LASTA NE ČINI PROLJEČA«, javi se hitro jedna dugokosa mladica, »činjenica ja da problem postoji i to na svim razinama, i da se kod nas o tome tek počinje raspravljati. Ne smijemo simplifikirati stvari. Antagonizam postoji, muška seksualnost je stvar javna i općepriznata, dok je žena stoljećima bila u službi te iste muške seksualnosti. Otuda se u svijesti frustrirane žene javlja taj osjećaj zavisti prema penisu kao takvom. No, ako slučajteljice misle da bi se taj problem mogao u budućnosti riješiti replantacijom penisa, grdno se varaju. Sve ovo još je u fazi prosvjećivanja, a ne presađivanja. Uostalom, bojim se da ćemo još dugo biti Trnoružice...«

Ružica se trgne kao da ju je netko bocnuo, i odlijepivši se od sjedalice šmugne prema vratima. Došavši u svoj iznajmljeni stančić malo odahne, a onda, onako s vrata, iznebuha tresne: »Cuki, da li ti masturbiraš batrljicama?«

Cuki odvali jedan u *nesvijest padajući* pogled, jer je upravo pripremao prvi od tri posljednja ispita na ekonomskom fakultetu, pa je uporno zorno proučavao marketing, a to će reći da je u stranim revijama tražio milovidne ženske koje su reklamirale fino donje rublje ili neki najnoviji kozmetički proizvod. Bio je upravo zagledan u neku zgodnu žensku tankulju koja je ljepušno nosila tanašne gaćice obrubljene tankom čipkom i još tananiji prslučić koji nije skrivao nježnu blagu udolinicu između dojki. Ugleđavši na vratima nabreku statu u svoje Trnoružice i usporedivši je po prvi put s trokrilnim ormarom (a i to mu je onako usput sijevnulo mozgom), zgrozio se pri pomisli da bi taj komad namještaja mogao upravo sada pasti njemu u naručaj, i to sada poslije duhovne ševe s tankuljom. Smrača se, dakle, i sasvim muški zarezli:

»Ma što to brljaš? Gdje si pokupila te gluposti. Kakvi su te batrljici spalili?«

»Čula sam na seksualnom predavanju u našem debatnom klubu«, nije se dala smesti Trnoružica, »da muškarac još nije otkrio sve oblike seksualnosti i da bi se moglo zgoditi da masturbira ili, kako je lijepo rekla jedna diskutantica, da šamobludi podržavajući grudi, to jest batrljice.«

»Krasno! I zato si ti išla tamo?! Bilo bi pametnije da si mi oprala košulju i čarape, jer idem sutra na konzultaciju profesoru.«

»Eh, pa na tvom mjestu ja baš ne bih tako razgovarala«, jetko odvrati Trnoružica, podsjećajući time dragana na to da ona radi, a on studira, i da bi već zbog toga trebao biti malo miroljubiviji.

»Daj mi mira, kažem ti«, nabrusi se još više Cuki, »dosta mi je tog tvog ženskog kupleraja. Sve same lezbijke.«

»Ne vrijeđajte, to su obrazovane ženske koje su sve to pročitale u knjigama, nisu isisale iz prsta. A i tebi ne bi škodilo da saznaš nešto više o tome«, konačno se Trnoružica odmakne od vrata i sjedne na krevet.

Cuki se vidljivo odmakne da se ne bi sljubio s njenom obilatim pozadinom, jer je sjedio na krevetu, listajući rečene revije, kad se Trnoružica naslikala na vratima. Trnoružica primijeti taj iznenadni pomak i bude joj nekako čudno oko srca i zato prijede u jedan sasvim mali napad, stavljajući svoju mesom obrubljenu ruku na Cukijevo stegno. ALI U ZAO ČAS. Cuk se još zločestije odmakne, pokazujući tako očigledno da s tim mesom ne želi imati ništa. Baš ništa. Pravio se da čita, buljio je u slova i usput smišljao izdaju. Trnoružica, s već osjetnim teretom na srcu, nezaustavivo proširi polje svoje penetracije i svom svojom bujnošću navalni na Cukijevu mušku nezaštićenost i prevali ga od šuba na meki cvjetni prekrivač. Poklopljen mesnatom lavinom, Cuki prestane načas disati, bilo mu je kao da se guši, a Trnoružica je već manipulirala po njemu tražeći onu malu pokretljivu živinu koju su stari Grci nazivali »kolcem«. NA PRAVDI BOGA će me silovati, jedva dođe do daha i do misli ugroženi Cuki i pokuša se izmigoljiti ispod mesnate planine, no Ružica je već čvrsto držala »kolac« i njemu se učini da će ga otrgnuti poput tanane stabljike, ako joj se oštro suprotstavi, a tko će mu dati drugoga, čak kad bi i replantacija bila već uhodana, ne bi imao što presaditi, i Cuki fatalistički predan sudbini pasivno dopusti jedno drmajće silovanje. Ružica je stolovala na njemu poput kraljice, i kad je konačno vrisnula, ličilo je to na indijski bojni poklič. Poput ogromnog rundova svali se u horizontalu na krevet i uzdahne iz dubine svoga amazonskog tijela. Cuki je bio potpuno sprešan, zgužvan, istanjen, i sam sebi je ličio na izgaženi ispljuvak. Zakopčavši sve na sebi, dotjeravši se nekako u red, Cuki zgrabi u hodu kaput i zatvori za sobom vrata iznajmljenog stančića.

»Prokleta crna mačka«, dahtala je glasno Ružica Trnoružica. »Ona me je urekla. Neće ovo završiti na dobro. Ponijela sam se prema mom Cukiju kao pravi seksualni tiranin, i to upravo sada kad se navršava 2000 godina muške prevlasti, snage i moći. Tko zna hoće li se ponovo vratiti u ovo naše malo gnezdžašće«, reče trnuto Trnoružica i obliju je obilne crne suze.

* U slučaju direktnog sudara s mačkom na rečenom nogostupu, preporuča se malo počekati, dok neka druga upravo nailazeća ljudska individua prođe i ne sluteći podvalu. Pri tome, poželjno je zlobno se smijucati u bradu: uz nesuvislo mrmrljanje koje može značiti "nos" te vrage i "sad baš nahradi". Neki strukovni priručnici preporučuju i pljuvanje u smjeru prolazeće (crnel) mačke, i to tri puta za svaki slučaj.